

DE KERSTVACANTIE

door J. P. VAN DER MAAS, JR.

HARDERWIJK

H. A. BERENDS.

Prijs 10 Ct 25 Expl: f 2, 25 100 Expl: f 6.50.

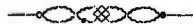
DE KERSTVACANTIE.

Een verhaal voor jongelieden

DOOR

J. P. VAN DER MAAS Jr.

Predikant te Borger.

HARDERWIJK,

H. A. BERENDS.

Snelpersdruk. — H. W. Wilmerink. — Kampen.

DE KERSTVACANTIE.

EEN VERHAAL VOOR DE JEUGD

DOOR

J. P. VAN DER MAAS Jr.

1. De noodlottige val.

„Wat ben ik blij dat het Kerstvacantie is,” zeide Willem, een knaap van tien jaren, tegen zijne zuster Klara, een meisje van twaalf. „Wat ben ik blij dat het Kerstvacantie is; aanstonds komen Frans en Hendrik. Jongens, wat zullen we een pret hebben. En het mooist van alles is dat het ijs zoo sterk is.” Klara zag Willem veelbeteekenend aan. Zij kende haren broeder en zag hem niet gaarne in gezelschap van Frans en Hendrik. Toen zij Willem van ijs hoorde spreken, maakte zij zich ongerust. Zij was er bang voor. Bovendien had vader gezegd, dat zonder hem of behoorlijk opzicht de kinderen niet op het ijs mochten komen, al was het nog zoo sterk.

„Weet ge wel wat vader gezegd heeft, Willem! Hoe veel ongelukken gebeuren er door het ijs?’ zeide Klara. — Willem lachte en sprak: „Lieve Klaar! het ijs is onschuldig. Hoe kunnen er door het ijs ongelukken gebeuren? Het is de schuld der menschen, die onvoorzichtig zijn, zich wagen en niet oppassen; maar lieve meid! Het ijs kan het niet helpen, als een waaghals er te vroeg op gaat, roekeloos zijn leven waagt en er door zakt. Zoo sterk het nu is, heeft men volstrekt geen nood. Voor meisjes is het misschien zoo prettig niet, dat wil ik wel

gelooven; maar voor jongens..... Och, lieve Klaar! Het is prettiger te sullen, te glijden, te vallen, dan uren achtereen op die harde schoolbanken te zitten hoor. Leve de Kerstvacantie!" En met één sprong was hij uit de huiskamer buiten, waar hij zijne beide vrienden ontmoette. — Willem was een aardige jongen. Vader en moeder hielden veel van hem. Hij was de eenige zoon van den Heer Sterk. Twee zoontjes hadden zijne ouders door den dood verloren en Willem was de eenige, die zij thans over hadden. Behalve Klara had hij nog een zusje, Betje geheeten, van vijf jaren. Nooit zou Willem vergeten des morgens en des avonds op zijne knieën den Heer te bidden en te danken. Wel had hij er soms geen lust toe; vooral als hij moe van het spelen was; maar hij liet het toch nimmer. Het was bij hem eene gewoonte geworden. En die gewoonte is volstrekt niet af te keuren, hoewel er tot bidden en danken meer noodig is, dan het uit sleur der gewoonte te doen. Willem hield wel van leeren; maar was toch blij als het vacantie was.

Klara hield veel van hem, en hij van Klara. Het kleine Betje speelde gaarne met hem. De grootste vreugde der kinderen bestond hierin, wanneer de heer Sterk hun iets vertelde, eene wandeling met hen deed, of wel uit een groot boek, vol met platen, hun voorlas. Dan mochten zij de platen zien, die hoe vaak zij al bewonderd waren, telkens nieuw schenen, als vader er iets nieuws bij vertelde. Als de kinderen zoo tevreden bijeen waren, gevoelde Mevrouw Sterk zich de gelukkigste moeder. In dat opzicht waren de winteravonden recht genoegelijk. Klara was nooit in haar schik als er ijs was. Zij had al zooveel van geschiedenissen gehoord van menschen en kinderen, die verdronken waren, en zij had wel, ik weet niet wat, willen geven, als Willem maar niet met Frans en Hendrik alleen uit spelen ging, dan was het lieve, bezorgde meisje altijd ongerust. — Frans en Hendrik waren kinderen van den Heer Jansen; de eerste tien en

de andere negen jaren. Beide waren zij vroolijke knapen; maar wel wat wild. Hunne ouders waren goede kennissen van de familie Sterk, rijke lieden, aangenaam in den omgang; maar zij misten HET EENE NOODIGE. Frans en Hendrik kregen wel eene beschaafde, maar wat het godsdienstige aangaat, eene geheel andere opvoeding dan Willem.

De kerstvacantie was begonnen een paar dagen voor Kersttijd en zou duren tot Dinsdag na nieuwe jaar, hetwelk op Zondag viel. — Wat stelden de jongelui zich veel van die vacantie voor! Spelen, uitgaan, wandelen, en wat al meer. De eerste dag was voorbij gegaan. De sneeuw, hoog in den tuin opgestapeld had de jongens veel genoeg verschaft. Den volgenden dag zou het vacantiwerk gemaakt worden. Hiermede waren ze een paar uur bezig geweest ten huize van den Heer Jansen, toen deze noodzakelijk ergens geroepen werd, en niet weder voor den namiddag huiswaarts zou keeren. Deze gelegenheid namen de jongelui waar, en besloten na lang overleg, naar het naburige dorp te wandelen over het ijs. Des zomers kón men plaats nemen in de stoomboot, en was er in een half uurtje. Maar nu over het ijs. Dat denkbeeld was aantrekkelijk. Zal Willem het wagen, zonder verlof van vader en moeder? — Frans en Hendrik dachten er zoo zwaar niet over. Hun vader was eerstens niet te huis en moeder..... haar konden ze wel ontloopen. Het ijs was sterk genoeg. Ze zouden wel oppassen en voorzichtig zijn. En Willem? Hij maakte wel veel bedenkingen; maar ach! ofschoon zijn geweten sprak, werd het door de schoone voorstelling der beide vriendjes, spoedig tot stilzwijgen gebracht. De beide knapen wisten het hem zoo mooi voor te praten, tot Willem eindelijk voor de stem der verleiding bezweek. Voor etenstijd konden ze met gemak te huis zijn. Mevrouw Jansen zou hen niet missen. Zoo gezegd, zoo gedaan. Het vacantie-werk werd opgeruimd, de kamerdeur gesloten en eenige oogeblikken

later, bevonden zich de drie knapen op weg naar het dorp. Het ijs was sterk. Tal van menschen wemelden over de bevrozen plek, dat het een lust was om te zien. Eene bedenking rees in het hart van Willem op, waar hij tot nog toe niet aan gedacht had, namelijk: Indien iemand zijner bekenden hem zag of zijne ouders ge- waar werden, dat hij buiten hunne voorkennis op het ijs was geweest, wat dan? Maar het was nu eenmaal zoo, en hij hoopte het beste. De reis werd goed afgebracht. Vroolijk keerden zij huiswaarts. Het was twee uren en ze konden voor hun tijd hoog en droog weer binnen zijn. Dan wat gebeurt! Een klein kwartier afstands hunner woning genaderd, zien ze in de verte een troep schaat- senrijders aankomen. De jongens blijven staan, om de vlugge rijders voorbij te laten draven. Spoedig zijn ze bij hen -- wip -- hen voorbij. Daar laat de op een na de achterste los, en de laatste zwaait met kracht tegen Willem, die ter neder stort en niet weder opstaat. Ver- schrikt schieten eenige lieden toe, nemen den bewuste- loozen knaap op, en ontdekken eene gapende wonde aan het voorhoofd, waaruit het bloed stroomde. Zoo goed en kwaad werd een verband gelegd, en Willem naar zijne woning gebracht. Toen hij zijne oogen opende, zag hij vader, moeder, Klara en Betje rondom zijn ledi- kant staan, alsmede de dokter. Willem barstte in tranen uit toen hij zijne lieve ouders aanzag. De dokter beval hem stil te zijn, schreef hem een drankje voor en ver- trok. — Ziet, kinderen! de gevolgen, der ongehoorzaam- heid. — Hoe Willems ouders gesteld waren, kunt gij wel begrijpen! En Klara? Het lieve meisje meende, dat haar broeder dood was, schreide en kermde, en kon niet tot bedaren gebracht worden, voor zij de zekerheid had verkregen dat Willem leefde. Toen hief zij hare oogen naar boven, en dankte met een zucht Hem voor het behoud haars broeders.

2. De gezegende ziekekamer.

Het is ongeveer tien uur des morgens. Willem slaapt nog. Voor zijn bed zit Klara. De andere huisgenooten zijn ter kerke; want het is Kerstfeest. Alleen de meid is bij Klara tehuis gebleven. Op de tafel voor het ledikant staan eenige fleschjes en op een schoteltje een heele en een paar stukjes sinaasappelen. Ge begrijpt wel waarom, niet waar? Klara zit te lezen en luistert of Willem ook wakker wordt. Volgens zeggen van vader heeft hij een gerusten nacht doorgebracht. Vader heeft tot vijf uur bij hem gewaakt, toen is Klara opgestaan en heeft onafgebroken tot nu toe bij hem gezeten, terwijl vader een paar uur rust nam. Daar hij geen gevaar zag in Willems toestand was hij ter kerk gegaan om ook voor hem te bidden.

„Och werd Willem maar beter! De Heer is goed en genadig” riep het meisje eensklaps uit, en scheen weer voort te lezen. — Willem kuchte, deed de oogen open en toe, en sprak: „Waar ben ik? Welke dag is het?”

Klara lag dadelijk haar boek neder en naderde:

„Hoe is het Willem?” Deze was inmiddels wakker geworden, wreef de oogen en herhaalde: „Welke dag is het?”

„Het is Zondag en Kerstdag Willem. Hoe is het? Gevoelt ge u iets beter?”

„Ja, ik gevoel mij merkelyk beter. Het hoofd doet mij nog wat pijn. „Waar is moeder?”

„Zij is met vader en Betje naar de kerk. Vader heeft van nacht bij u gewaakt en ge hebt goed geslapen.”

„Ja, ja; het is Kerstdag. — Lieve Klaar! Ik had zoo verlangd naar de zondagschool te gaan; gij weet — maar helaas!”

„We zien hieruit, Willem! wat in korten tijd kan gebeuren.”

„O, die ongehoorzaamheid. Was ik met Frans en Hendrik maar niet meê gegaan. Och, lieve zus! ik ben zoo ongehoorzaam geweest. Ik heb tegen den Heer en

mijne ouders gezondigd. Daar staat in den Bijbel: KINDEREN! ZIJT UWEN OUDEREN GEHOORZAAM. Ik heb hun verdriet aangedaan; hun tranen doen storten, en u en Betje ook. Ik heb mijzelf van veel genoeg beroofd. O, die zonde!"

„Hebt ge er waarlijk spijt over, Willem? De Heer wil vergeven; bidt tot Hem. Maar gij moet innemen. Spoedig gaf zij hem het drankje en een stukje sinaasappel.

„Zou vader en moeder voor mij bidden, Klara! Maar ik moet het zelf ook doen. „Heer, vergeef mij mijne ongehoorzaamheid.”

De kerk ging uit en de liefdevolle ouders vernamen bij hunne tehuiskomst hoe het was. De zieke was vrij wel. Hij gevoelde zelfs lust om op te staan, en van vader te vernemen wat de Dominé gepreekt had. Even als het aardrijk na lange droogte, de eerste weldadige regendruppelen voelt, zoo ging het Willem. Voor dat vader aan het verzoek voldeed, werd eerst de komst van den dokter afgewacht. Deze kwam niet lang daarna, en deelde tot aller blijdschap mede, dat het gevaar geweken was, en Willem een paar uur het bed kon verlaten. Hij beval hem aan de bescherming van den Oppersten Geneesheer en verliet de ziekekamer. Die ziekekamer mocht Willem niet verlaten. — Eenige oogenblikken daarna kwamen de Heer en Mevrouw Jansen met Frans en Hendrik, Willem een bezoek brengen. Zij waren ook ter kerk geweest, hoewel zij er anders niet veel gebruik van maakten. Het ging hen, als zoovelen, welke alleen op de hooge feesttijden Paschen, Pinksteren Kerstdag de godsdienstoefening bijwonen; maar den rustdag verwaarloozen even als ware de feestdagen uitnemender dan de rustdagen, daar toch de Zondag bepaaldelijk als een dag der afzondering door ieder waar christen gehuldigd en gevierd wordt. O, wat wordt die dag des Heeren onteerd, als een uitspanningsdag beschouwd in plaats van Gode te loven en te verheerlijken. Ge weet het, kinderen! We denken op Zondag aan de opstanding

van den Heere Jezus Christus uit de dooden. Het was toen Zondag en Kerstdag beide. Bij de herinnering aan aan 's Heeren opstanding werd tevens aan Zijne geboorte gedacht. Het was een dubbele feestdag!

Willem zat in een gemakkelijken leunstoel en groette de binnenkomenden vriendelijk. Frans en Hendrik hadden niet veel te zeggen. Zij zagen Willem medelijdend aan. Dachten ze ook aan huone ongehoorzaamheid? Dat zij Willem verleid hadden? — We weten het niet. Ze hadden er wel spijt van, dat Willem zoo te pas was gekomen, en hoopten op eene spoedige beterschap. — Op verzoek van Willem zou vader iets van de preek vertellen. Gaarne voldeed deze daaraan. Vooraf werd de Bijbel open-geslagen, en de twintig eerste verzen van het tweede hoofdstuk van Lukas gelezen.

„Hebt ge goed geluisterd, jongens!” vroeg de Heer Sterk aan Frans en Hendrik. „Welke tekst heeft de Leeraar behandeld.”

Beide knapen hadden het goed onthouden. Weet gij het ook altijd, kinderen! als ge uit de kerk komt en vader of moeder u vraagt waarover de Dominé gepreekt heeft? Of als ge van de Zondagschool tehuis komt wat daar gesproken is? Frans en Hendrik wisten nog al wat te vertellen, terwijl de anderen aandachtig luisterden. Het kleine Betje wist dat de Heer in Bethlehem geboren was en dat Bethlehem, Broodhuis beteekent; dat er geen plaats in de herberg was, en Maria haar intrek moest nemen in een stal; en dat de Heer in doeken was gewonden. Zij had goed naar den Dominé geluisterd.

Nadat nog eenige vragen gedaan waren sprak de heer Sterk: „Lieve kinderen! Het is heden Kerstfeest. We denken aan de geboorte van Hem, Die God is en blijft, en mensch werd. Nu moet ik u Willem eene vraag doen: „Waarom is de Heere Jezus Christus mensch geworden?”

„Om zondaren zalig te maken, vader!” zei Willem.

„Ja, kind! om zondaren zalig te maken. Zondaren

zijn alle menschen. Hoe en waardoor zijn alle menschen zoo boos geworden, daar God den mensch goed geschapen had? Gods woord leert: Adam, ons aller stamvader is ongehoorzaam geworden, heeft het verbod overtreden door van den verboden boom te eten. Daardoor zijn alle menschen zondaars geworden, en moeten voor eeuwig verloren gaan."

„Maar Mijnheer Sterk!" sprak Hendrik, dat begrijp ik niet. Ik kan toch niet helpen wat Adam gedaan heeft. Moeten alle menschen verloren gaan om zijne zonde. Dat is wel ongelukkig."

„Ja, lieve jongen! zijn zonde is de onze. Rom. 5:12. De Heer had Adam als hoofd van het heele menschelijk geslacht dat bevel gegeven. Was hij gehoorzaam gebleven, dan zouden we nooit gestorven zijn. Adam was echter ongehoorzaam, en omdat alle menschen in hem gerekend worden, wij ook. Zoo ziet ge welke gevolgen de ongehoorzaamheid heeft teweeggebracht." Hendrik zweeg en Mijnheer en Mevrouw Jansen zette groote oogen op. Dat was hun nooit zoo eenvoudig verklaard, Adam het hoofd van het menschelijk geslacht!

„Maar vader!" was de vraag van Willem. „Moeten wij allen nu verloren gaan. Ik dacht dat de Heer barmhartig was, dat Hij als we onze schuld bekennen, en de zonden beweenen, vergeving schenkt."

„Hoor, lieve Willem! Ge kunt alles nog niet verstaan. Ge zijt nog te jong. — Onthoud dit. Er is niemand boven God. Hij is de Allerhoogste. Omdat de mensch tegen den Allerhoogsten gezondigd heeft, moet hij ook de allergrootste straf ondergaan. Nu is God wel barmhartig en goed; maar Hij is ook rechtvaardig. Luistert allen eens aandachtig. De Heer kan niet veranderen. Wat hij gezegd heeft, moet gedaan worden. Adam kon doen wat hem bevolen was; maar hij deed het niet. Na zijne ongehoorzaamheid en val hield dat op. Echter blijft God vorderen, dat de mensch Zijn

gebod gehoorzame. En de mensch kan dat niet. Omdat hij dat niet kan, behaagde het den Almachtigen, Zijn eenigen Zoon Jezus Christus in de wereld te zenden. Die Zoon Gods werd kind en zou later groot worden, lijden en sterven. Hij zou verzoening tusschen een Rechtvaardig God en een verloren zondaar bewerken."

„O, welk een liefde voor zondaren, vader! Voor ongehoorzamen, als ik ben," stamelde Willem. Daarom merkte Mijnheer Sterk aan, is het Kerstfeest, een heerlijk feest. De Heere Jezus verlaat Zijnen hemeltroon; wordt arm, Hij, die rijk was, om arme menschen en kinderen, rijk te maken. Dat hebben we heden morgen van den Leeraar gehoord."

„Hoe lang is dat nu al geleden, Vader! dat de Heere Jezus geboren is," vroeg Betje.

„Wel dat weet ik wel" zei Hendrik, „ruim achttien honderd zeventig jaren."

„En de wereld staat bijna zes duizend jaar, merkte Frans aan. Dan konden de menschen, welke voor ruim achttien honderd zeventig jaar leefden, geen Kerstfeest vieren. Van hen is dan niemand zalig geworden."

„Geduld Frans!" hernam Mijnheer Sterk. „Uwe opmerking is goed. Hoor: De heer heeft reeds dadelijk na den val den Verlosser beloofd. Door het geheele oude Testament staat een handwijzer, als het ware, die op den Zaligmaker wijst, als: Gen. 3 : 15; Gen. 9 : 26; Gen. 12 : 3; Gen. 17 : 19; Gen. 21 : 12; Gen. 49 : 9 en 10; Deut. 18 : 15; 2 Sam. 7 : 12 en 13; Jes. 7 : 14; Jes. 9 : 5; Jes. 11 : 1; Micha 5 : 1; Mal. 3 : 1. Dat zijn de voornaamste bewijsplaatsen. Al de offerhanden wezen op Christus. Dus konden die menschen, mits ze in alles den Verlosser zagen; op Hem vertrouwden, den dood blijmoedig afwachten. Het is waar, Kerstfeest vierden ze niet. Dat voorrecht genieten wij; maar wat zal het baten, als we de kracht der geboorte des Heeren niet aan het hart ondervinden. Het is niet genoeg

naar de zondagschool of kerk te gaan; het is noodzakelijk te gelooven, dat de Heer voor ons geboren is. Het komt er op aan voor een ieder onzer."

„Hoe kunnen we dat weten, vader?" vroeg Willem.

„Dat zal ik u zeggen, Willem! Alle waarheden, die we noodig hebben te weten tot zaligheid, laat de Heer bekend maken. Den Bijbel hooren we verklaren. De Heilige Geest verlicht het verstand, opent de oogen, werkt het geloof in het hart en heiligt het gesprokene of gehoorde aan het gemoed. Waar de Heilige Geest overtuigt van zonde, daar heeft eene oprechte begeerte plaats om daarvan verlost te worden. Ge kunt spreken over het Kerstfeest; ge hoort hoe noodzakelijk het is, wedergeboren te worden; ge zijt bedroefd over uwe zonden; gedenkt aan den oogenblik waarop ge aan den Almachtigen rekenschap zult moeten afleggen; ge erkend den Heer, Die u goed schiep, gedurig vertoornd te hebben; ge zoekt naar redding; ge begeeft u, zonder van iemand gezien te worden naar afgezonderde plaatsen; buigt uwe knieën en stort uw hart uit voor den Heer; ge gevoelt iets aantrekkelijks als ge van den Heere Jezus hoort spreken. Dit is alles het werk van den Heiligen Geest. Door die genadewerking wordt iemand gered; want de Heilige Geest werkt het geloof in het hart, dat de Heere Jezus voor hem geboren is, en al zijne zonden vergeven zijn. Is de Christus in ons hart geboren, dan worden we andere menschen, dat wil zeggen: Als vroeger iets gedaan werd, daar men geen zonde in zag, dat wordt dan nagelaten, uit vrees tegen den Heer te zondigen en Hem te bedroeven. Dan begint men eerst recht in te zien, waartoe de Christus geboren is, en het gebed wordt ernstig om meer en meer van de zonde verlost te worden."

„Ook van ongehoorzaamheid" zuchtte Willem. Dit gesprek had op allen een diepen indruk gemaakt. De tranen biggelden Mevrouw Jansen langs de wangen. Mijnheer Jansen zag strak voor zich met de hand onder het hoofd.

Frans en Hendrik luisterden met aandacht.

Welk eene uitwerking heeft het gehad? We weten het niet. Het woord was gezaaid; het zal niet ledig wederkeeren. Als de oogst komt, wordt het openbaar. Gij, die dit verhaal leest; welk eene uitwerking zal het bij u veroorzaken? Onder den invloed des Heiligen Geestes wensch ik, u ten nutte. Dit kan ik u verzekeren; Willem's ziekenkamer was voor hem en anderen gewin.

3. De laatste vacantiedag.

Aan alles komt een einde, zoowel aan genoegelijke als treurige dagen. De vacantietijd was bijna geëindigd; alleen de laatste dag bleef nog over. Al dien tijd had Willem de ziekekamer moeten houden. Zwaar had hij voor zijne ongehoorzaamheid geboet. Wat had hij zich veel van die vacantie voorgesteld. Zoo gaat het; waar we veelal het meeste van verwachten, valt dikwerf het meeste tegen. Willem was wel aan de betere hand, maar volgens voorschrift van den dokter moest hij nog een paar dagen tehuis blijven. Op den laatsten vacantiedag kreeg hij vergunning de ziekekamer te verlaten. Het Kerstfeest en de nieuwjaarsdag waren voorbij gegaan, en Willem had het goed gehad. Hij had eene vreugde gesmaakt, maar niet zoo als hij zich had voorgesteld; eene vreugde meer waard dan alle vergankelijke genoegen. Grootendeels bracht hij den tijd door met lezen, teekenen, maar dacht vooral aan het geen dezer dagen gebeurd was. Na den middag van den laatsten vacantiedag kwamen Frans en Hendrik hem bezoeken. Het gesprek liep natuurlijk ook over den aanvang der schooltijden.

„Nu gaat ge morgen weêr naar school,” sprak Willem tegen zijne schoolmakers.

„Ten minste we hopen het,” was het antwoord.

„Ik wenschte met u te kunnen gaan; maar moet nog een paar dagen tehuis blijven. Wat heb ik een spijt zoo ongehoorzaam geweest te zijn” Frans en Hendrik, ofschoon zij er beter waren afgekomen, betreurden het ongeval van hunnen makker. Zij stemden met Willem in zoo iets niet weder te doen; want de gevolgen zouden soms gevaarlijker kunnen zijn. Eenige oogenblikken later trad Mijnheer Sterk de kamer binnen, en deelde den huisgenooten mede, dat zijn broeder, welke twintig jaren geleden naar de Oost was vertrokken, terug gekeerd was.

Over een uur komt oom Karel hier. Ik heb uwe ouders, zeide hij tot Frans en Hendrik verzocht tegen donker ons met een bezoek te vereeren. Ge moogt hier blijven; daar het van avond wel wat laat zal worden, moet gij u maar eens aan den disch te goed doen.

„O vader!” zei Willem, „dan zullen we een prettigen avond hebben; want gij hebt mij dikwerf gezegd, dat oom Karel zoo mooi vertellen kan. — Het uur was spoedig voorbij. Mijnheer en Mevrouw Jansen waren in dien tijd gekomen. Oom Karel kwam niet. Wederom was een half uur verstreken, en nog kwam oom Karel niet. Wat duurde de tijd lang. Zoo gaat het altijd als men wacht; dan is het of de tijd eens zoo lang duurt. Eindelijk werd er gebeld, de deur opengemaakt en oom Karel, vergezeld van een grooten hond, kwam het vertrek binnen. De ontmoeting was treffend; de ontvangst hartelijk. Mijnheer Sterk had eenigen tijd geleden een brief gekregen van oom Karel en wist zijne komst; maar had de vreugde voor zijne kinderen tot dezen oogenblik bewaard; te meer daar Willem nu de ziekekamer kon verlaten. Ge kunt wel begrijpen, dat er veel gesproken werd; want als men iemand in langen tijd niet gezien heeft, valt er veel mede te deelen. Oom Karel kende Mijnheer en Mevrouw Jansen zeer goed. Zij waren vroeger schoolmakers geweest. Niemand der kinderen kende oom Karel, dan alleen uit de brieven,

welke van tijd tot tijd uit de Oost kwamen. Oom Karel was acht en dertig jaren oud, en zag er gezond uit. Men kon wel aan hem zien, dat hij uit een ver land kwam. Hij was niet getrouwd, en had het voornemen opgevat bij den Heer Sterk te blijven wonen. — Maar die groote hond! Hij was de trouwe medgezel van oom Karel. Het was een goedig dier, lag gedwee aan de voeten van zijnen meester op den grond; bij de minste beweging echter sprong hij op, liet zijne tanden zien, als wilde hij zeggen: „Kom niet aan mijn meester!” Mijnheer Sterk kende de geschiedenis van den hond. Zijn broeder had hem dien voor lang in brieven medegedeeld. De avond werd genoeglijk doorgebracht. Klara, Willem en Betje, noch Frans en Hendrik hadden lust om naar bed te gaan. Op verzoek van Willem zou oom Karel iets vertellen. Deze begon de geschiedenis van zijnen hond.

„Tien jaar geleden was ik in de Oost op een groot kantoor werkzaam. Het zoontje van den patroon was een lief kind; maar erg ongehoorzaam. Zijne ouders hadden hem verboden, niet met andere jongens buiten hunne voorkennis naar de rivier te gaan om zich te baden. Eens op een dag met een paar zijner makkers wandelende, be kroop hun de lust, daar het buitengewoon warm was, zich te verfrisschen. Wel kwam het verbod der ouders het knaapje voor den geest; doch de trek naar het verbodene kreeg de overhand. Zij ontkleedden zich, sprongen in het water en kort daarna verdween het knaapje in de diepte. De andere jongens kwamen er met den schrik af. De trouwe Pollo was het kind gevolgd, sprong hem na, bracht hem uit de rivier te voorschijn; doch eer er geneeskundige hulp kon ingeroepen worden was de ongehoorzame zoon — een lijk. Ge kunt begrijpen, hoe bedroefd de ouders waren! Wat kan een kind door ongehoorzaamheid zijnen ouderen groot verdriet aandoen. Kinderen! luistert altijd naar hen of naar degenen, die over u gesteld zijn, en weest hen

gehoorzaam. Pollo wilde noch eten noch drinken, en stierf van honger. Hij had een jong, die ook Pollo heette en mijn eigendom was. Mijn Pollo werd groot en volgde mij overal. Drie malen heeft hij mijn leven gered, en altijd juist op Kerstdag. Dat is wonderlijk, niet waar? En toch is het zoo. Eens ging ik een vriend bezoeken in plaats van naar de kerk te gaan om de geboorte des Heeren te herdenken en het woord des levens te hooren. Dat was groote zonde van mij; maar ik zag er toen geen kwaad in. Nauwelijks ben ik uit een dorp komende, in de vlakte en had het laatste huis achter mij, toen Pollo mij bij de pand van mijn jas trok en met alle geweld terug voerde. Wat ik deed om los te raken, het baatte niets. Ik bereikte gelukkig eene woning, trad binnen en van den schrik bekomen, dacht ik Pollo eens gevoelig te doen ondervinden, wat hij gedaan had. Op eens hooren we de kreet: EEN TIJGER! EEN TIJGER! En inderdaad, een tijger, ongetwijfeld door honger gedreven, zocht voedsel. De trouwe Pollo had hem bespeurd en mijn leven gered.

De tweede maal, juist een jaar later, had ik het ongeluk van de loopplank eener stoomboot te vallen. Welke pogingen men in het werk stelde mij te redden, waren vruchteloos. Ik lag onder de boot. Mijn lieve Pollo, die reeds op de boot geloopt was, zijn meester missende, sprong door natuurdrijf gedreven in het water en redde mij. Had ik er eenige minuten langer in gelegen, zou ik ongetwijfeld verdronken zijn. Dit bracht mij tot nadenken. Twee Kerstdagen door 's Heeren hand bewaard. Ik gevoelde dat ik een ander mensch moest worden. Door genadelicht des Heiligen Geestes leerde ik zien, hoe de Heer zondaren redt; welke middelen Hij somwijlen gebruikt tot hun eeuwig behoud. Het woord mijner ouders en leeraars, jarenlang veronachtzaamd, werd mij dierbaar, en met hoop op de vergeving der zonden door het bloed van den Heere Jezus Chris-

tus, gaf ik mij aan Hem over. Maar nu kreeg ik vele vijanden. Zij noemden mij dwaas, dom, en ik weet niet wat al. Mijn vermogen was aangegroeid; maar de vijandschap van mijn vorige vrienden werd hoe langer hoe heviger. Toch kwam ik onbewimpeld voor den Naam des Heeren uit. En nu, vier jaar geleden! Het was weder Kerstdag ben ik ten derden male door den trouwen Ontfermer gered. Met opgewektheid wegens de blijde herinnering van 's Heeren geboorte begaf ik mij tempelwaart. Treffend had de leeraar gesproken over den zang der engelen. Het was mij, als ware ik in de velden van Efrata tegenwoordig, als hoorde ik de heerlijke tonen dier hemelsche gezanten hun lofsied zingen: „EERE ZIJ GOD IN DE HOOGSTE HEMELN, EN VREDE OP AARDE, IN DE MENSCHEN EEN WELBEHAGEN!

Vol hemelblijdschap legde ik mij des avonds ter ruste en sliep verkwikkend in. In het midden van den nacht ontwaakte ik door het geweldig blaffen van Pollo, stond op, trok spoedig eenige kleederen aan en hoorde duidelijk in het aangrenzend vertrek zeggen: „Die verwenschte, ellendige hond! Hij zal alles verraden. Konden we hem maar tot zwijgen brengen.” Pollo lag voor mijne kamerdeur, ik maakte haar los en het trouwe dier liep onrustig heen en weer. Ik stond eenige oogenblikken besluiteloos; maar riep den Heer aan. Dat er dieven of moordenaars waren, was stellig; ik had hooren spreken. Hoe waren ze in huis gekomen? Ik besloot af te wachten wat gebeuren zou en hield mij stil. Pollo eveneens. Een kwartier later wordt zachtkens de deur mijner kamer die ik weder gesloten had, geopend en twee mannen stonden voor mij. Pollo sprong woedend op, en voor zij den tijd hadden hun misdadig ontwerp ten uitvoer te brengen, had hij een van hen beet genomen, terwijl de andere op de vlucht ging. Ook de gevangene raakte los en ontkwam. Spoedig was dit voorval in de plaats mijner woning bekend; de overheid deed onderzoek, kwam de schuldigen

op het spoor en straffen hen volgens de wet. Beide booswichten waren gehuurd door een mijner vroegere vrienden, die een haat tegen al wat christelijk was koesterde, en niet verdragen kon, dat ik openlijk den Heiland beleed. Na dien tijd verlangde ik naar mijn vaderland terug te keeren, verkocht mijne huizen, landerijen enz. en zie mij door Gods goedheid bewaard in uw midden."

Oom Karel zweeg. De kinderen hadden gaarne gehad, dat het verhaal langer had geduurd. De pendule sloeg elf slagen.

„Die laatste vacantiedag eindigt genoegelijk,” klonk het in de kamer.

„Het Kerstfeest zal voor u altijd iets aantrekkelijks hebben,” zeide Mijnheer Jansen.

„Dat verzeker ik u, waarde Heer! Maar voor ieder, die de Christus Gods heeft leeren kennen zal het een gezegend feest zijn. Hoe getrouw laat de Heer ieder jaar Zijne geboorte verkondigen, opdat zondaars gered worden uit de macht des satans.”

„Ja, oom Karel! de satan komt ook als een tijger zijne prooi bespringen; maar de Heer redt door de middelen der genade. Hoeveel menschen willen zich niet laten redden en worden voor eeuwig ongelukkig,” merkte Klara aan.

„En de satan staat, even als die booswichten voor oom Karel, voor ons, om ons het leven te benemen; maar de Heer Jezus zorgt er voor, dat hij de geloovigen niet kan schaden. Hij laat hen door trouwe dienaren het gevaar aanwijzen, houdt de wacht en drijft den vijand op de vlucht,” voegde Mevrouw Sterk er bij.

Het was middernacht geworden, toen men de vriendschapsmaaltijd genuttigd had. Na het dankgebed van Mijnheer Sterk, waarin hij de behouden aankomst van oom Karel niet vergat, scheidde de vrienden. Ieder begaf zich ter ruste. De Heer regeert. Ook voor u, die dit leest zij of worde het Kerstfeest een feest der geboorte uit God.

Bij den uitgever dezes is mede verschenen :

KRIB — KRUIS — KROON

Een Kerstgeschenk

voor de jeugd

DOOR

E. J. VEENENDAAL.

Prijs 7½ Ct. 25 Ex. f 1.50. 100 Ex. f 5.00.

HET OUDSTE KERSTFEEST

DOOR

E. J. VEENENDAAL.

Prijs 7½ Ct. 25 Ex. f 1.50. 100 Ex. f 5.00.

IN DEN KERSTNACHT

DOOR

J. P. VAN DER MAAS Jr.

Prijs 7½ Ct. 25 Ex. f 1.50. 100 Ex. f 6.—.

DE LOTELING

Een Kerstverhaal

DOOR

P. VERGERS.

Prijs 10 Cent. 25 Ex. f 2.25. 100 Ex. f 6.50.

HET KERSTGESCHENK

voor het zieke kind

DOOR

H. KARSEN.

(met geïllustreerd omslag).

Prijs 10 cent. 25 Ex. f 2.25. 100 Ex. f 6.50.

VOOR DEN KERSTBOOM

VIER KERSTVERHALEN VOOR DE JEUGD

DOOR

W. K. H. MAGENDANS.

Prijs 12 $\frac{1}{2}$ Ct.

100 boekjes gesorteerd f 2.50.

Twee avonden in de Pastorie

OF

HET EEUWENOUDE KERSTVERHAAL

opnieuw aan de kinderen onzes volks verteld

DOOR

P. J. KLOPPERS.

2e druk met plaat en geïll. omslag.

Prijs 15 cent. 25 Ex. f 3. 100 Ex. f 10.

Arme Rijken, Rijke Armen

EEN KERSTVERHAAL

DOOR

P. J. KLOPPERS.

met plaat en geïll. omslag.

Prijs 15 cent. 25 Ex. f 3. 100 Ex. f 10.

ARME RIJKE RIJKE ARMEN
Een kerstverhaal
voor de Jeugd

door P. J. KLOPPERS.

MET PLAAT EN GEILLUSTREERD OMSLAG

Prijs 15 Ct. 25 Expl. f 3.- 100 Expl. f 10.-